

„Teď si chvilku odpočiňte a my připravíme letový plán. Budeme s vámi ve spojení. Je vám dobře, Vladimíre Ivanoviči?“ ptal se navigátor.

„Ano, všechno je v nejlepším pořádku, cítím se skvěle, jen mám zvýšený tep, ale to je z toho vzrušení...“ odpověděl Vladimír, sledoval vesmír kolem sebe a dodal: „Kdyby nám Bůh nechtěl dovolit cestovat do vesmíru, nikdy bychom se nedostali tak daleko...“

Temný a studený vesmír. Žhavé Slunce visící v prostoru, hvězdy, Země a mezi tím temný kruh...

„Co jste to říkal, soudruhu? Mluvil jste snad o soudruhu Leninovi?“

„Soudruhu profesore, něco se děje! Přede mnou je temný kruh, který září namodrale, a zdá se, že rychle rotuje!“

„Dobrá. Zachovejte klid. Nelétejte k tomu objektu a raději se vzdalte, můžete použít trysky F8 až F22.“

„Objekt není na mojí trajektorii, minou ho a mohu udělat snímky.“

„Dobrá, ale buďte opatrný. Pořidte snímky ve všech spektrech. Spusťte také echograf.“

„Profesore? Asi mě to vtahuje...“

Hlas kosmonauta Vladimíra zastínil šum a skřípot.

„Soudruhu Vladimíre Ivanoviči, slyšíte mě? Soudruhu Vladimíre Ivanoviči, slyšíte mě? Soudruhu...“ opakoval stále dokola navigátor u mikrofону. Všichni v řídicím centru zkameněli hrůzou, co by se mohlo stát. Spojení bylo přerušeno...

„Sakra!“ zaklel profesor...

Většinou když došlo na Bajkonuru k nějaké nehodě nebo neštěstí, komunistická vláda Svazu sovětských socialistických republik o tom zakázala mluvit.